

øvrige Europa, og er det ikke det naturlige Værn mod Kystfjender af denne Art og det naturlige Grundlag for en sand Frihed at lade Friheden bestaae deelsviis, og at lade den udvikle sig i de forskjellige Grader, hvor den passer bedst, er det ikke netop Frihedens bedste Middel, naar man ikke behøver at frygte for, at den skal udvikle sig, for at den der skal komme til at støde mod de kongelige Prærogativer? Den ærede Minister har sagt, at vi gik løs paa de kongelige Prærogativer; det er en nem Maade at forsvare sig paa at skyde sig ind under dem og bringe os til at vige tilbage for et Skyggebillede, men jeg siger den ærede Minister, at den, som vil de kongelige Prærogativer, den gjøre sig Umage for, at der staaer virkelige Myndigheder mellem det bevægede Folk og Thronen — det er det eneste Værn, som nuomstunder er tilbage for kongelige Prærogativer, at Folkets, maastee ofte for store Bevægelse i enkelte Tilfælde kan finde andre Midler til at hemme det, end at det strax skal støde sammen med den øverste Myndighed i Staten (Ja!). Jeg har allerede igaar forlangt den Erkendelse for os, og jeg forlanger den igjen idag, at det er os, som ville danne Pile til et Knippe, at det er os, der baade ville Heelhed og Sikkerhed, og jeg vender mig nu til denne Lignelse. Det ærede Medlem lagde ikke Mærke til, at, naar han ikke tager vore Pile, saa faaer han, som vi nyligt hørte min Nabo sige, et Brændestykke, han kan kun faae sit Pileknippe ved at tage Pile, og, naar Pile, saa bliver det jo dog kun et kvantvis Pileknippe. Vi skulle netop gjøre os Umage for at fyldestgjøre denne Lignelse, vi skulle gjøre os Umage for at blive, ikke et Brændestykke, som vi for meget have været, men et Pileknippe. Lader os engang spørge vor egen Historie, og den ligger ikke saa fjern: have vi dengang, vi kunde have været et Pileknippe, vundet noget ved at have været et Brændestykke?

Der var eengang, da Staten kaldtes Danmark og Norge, og Danmark og Norge og Holsteen; vi holdt fast paa Norge med hele vor bureaukratiske Magt, ja saa stærk var vor bureaukratiske Magt der, at vi ikke engang

kunde finde det Søl, som laa i Norges Indvolde. Vi drog Holsteen ind til os, vi drog det saaledes ind, at det skulde være uadskilligt forbundet med Danmark, det skulde forbindes langt mere med Danmark, end dets Natur tillod, men vilde ikke have, at det skulde beholde det Allermindste tilbage af den Selvstændighed, hvorunder det før havde bestaaet. Da kom 6 Mar efter et Tilfælde, som paa eengang drog dette fastbundne Norge, dette til en Heelhed med Danmark sammensmeltede Norge bort fra os, og hvorfor? Spørg alle de Efterretninger, som vi have om de Mar, som laa kort iforveien, om der ikke i Norge var en vis Stræben efter en Selvstændighed, hvorved de kunde passe deres egen Stilling noget bedre, og benytte Omstændigheder, som vare dem gunstige, for at opspare Noget til en bedre Tid til Forbindelsen med Danmark. Ja, man vil sige, at det var Landsforrædere, som tænkte derpaa; men den Prinds, som agtede siden, naar han besteg Danmarks Trone, igjen at forene Norge med Danmark, det var ingen Landsforræder, og hvad gjorde han? han bidrog fra sin tidligste Tid sin Skærv til at skaffe Norge dets Selvstændighed, thi det var ikke alene, efterat han var kommen til Norge, men det var allerede her i Kjøbenhavn, at han pleiede Venfæb med de Mænd, som tragtede efter Selvstændighed for Norge; og da han kom til Norge, hvorledes fandt han det da fremt? Han fandt Norge lidende, ikke under det danske Tryk, men under det franske. Napoleon havde udfundet en Methode til at knække England, det skulde nemlig være ved at udelukke det fra den europæiske Handel, og han havde gjennem den danske Regjering, ved at lægge Norge til Danmark, udelukket Norge fra at kunne sælge sine Producter og fra at kunne skaffe sig sine Fornødenheder. Norge tænkte dengang paa, at, naar det kunde have en vis Art af Selvstændighed i sin Bestyrelse, saa kunde det benytte sin Beliggenhed til at undgaae disse Byrder, det kunde paatage sig hele Skylden og frie Danmark derfor, ja, det kunde godt komme til at stille sig saaledes, at Danmark og Enhver maatte indrømme, at de ikke kunde forhindre det, og da kunde Norge have indgaaet en foreløbig Convention, hvorved det havde